

Bomba metropolitana

La proposta d'organització territorial que el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya ha presentat al Parlament ha generat una forta resposta dels socialistes.

Oriol Domingo

Dissabte, 11 de gener, el PSC-PSOE celebra una jornada que significativament no es titula «Europa, un sistema de nacionalitats» sinó «Europa, un sistema de municipis». És significatiu perquè el primer problema de l'Eurocatalunya no és enfortir el fet municipal sinó el fet nacional. Obiols digué, en aquestes sessions, que el PSC-PSOE defensa la realitat metropolitana de Barcelona, és a dir, la Corporació Metropolitana de Barcelona (CMB) per progressisme i per voluntat de supervivència de la nació catalana. És difícil creure que la CMB, constituïda a la tristíssima època de l'agonia de la dictadura, el 1974, fos un invent franquista de progrés i de defensa de la nació catalana.

El mateix dissabte, el conseller de Governació del govern català, Macià Alavedra, lliurava al Parlament una proposta sobre organització territorial, establint, entre altres mesures, la supressió de la CMB, tot respectant el fet metropolità i tractant-lo amb altres fórmules en considerar que el fet metropolità barceloní no té per què indentificar-se amb l'organisme franquista de la CMB.

Acabava d'esclatar la bomba metropolitana. Es veia venir aquest esclat, però no amb tanta contundència. La proposta del govern de Convergència i Unió ha provocat inicialment una duríssima resposta del PSC-PSOE, primer partit de l'oposició, però que governa en disset dels vint-i-set municipis que integren la CMB, organisme presidit per l'alcal-

Pasqual Maragall, president de la CMB.

de de Barcelona, el socialista Pasqual Maragall.

Raimon Obiols i Lluís Armet, companys de Maragall, diuen que la proposta de C i U és una declaració de guerra. El també socialista Mercè Sala, alt càrrec de la CMB, arriba a ser més constitucional i menys autonomista que el mateix Tribunal Constitucional. A diferència del que ha sostingut Sala, l'alt tribunal deixa rotundament clar en una recentíssima sentència que la decisió sobre l'existència (creació, modificació, supressió) d'entitats supramunicipals de naturalesa metropolitana, com la CMB, depèn a Catalunya, no de les Corts,

sinó exclusivament de les facultats legislatives de la Generalitat.

Malgrat tot, el ministre Fèlix Pons, ha dit de seguida «urbi et orbe» que la supressió de la CMB pot estar en contradicció amb la Llei de Bases de Règim Local. És la veu de l'ortodòxia madrilenya, que vetlla com un àngel protector sobre els afers interns de Catalunya; mentrestant, els altres partits catalans temen que s'estableixi un duel partidista entre C i U i PSC. I és que el que hi ha en joc és la distribució territorial del poder polític, autonòmic i local. Hi ha en joc l'enfortiment o l'afebliment de les diputacions i de les divisions provincials que trenquen la unitat del poder polític català.

Tot l'enrenou, en definitiva, es planteja per la proposta del govern de la Generalitat. En el punt més conflictiu de la Corporació Metropolitana de Barcelona es deixa clar que una cosa és el fet metropolità i una altra l'organisme de la CMB. Poden haver-hi altres respostes al fet metropolità. Al cap i a la fi, la corporació fou creada pel franquisme, quan no hi havia democràcia, ni autonomia, ni Constitució, ni Estatut, ni Generalitat.

El conseller Alavedra ha manifestat sense ambigüïtats la posició del govern català. Aquesta posició apareix acompanyada d'una voluntat de consens. El Consell Executiu no ha enviat al Parlament un

projecte de llei per ser aprovat per la majoria nacionalista, sinó textualment «un document de treball redactat de forma articulada sobre l'organització territorial i el govern local de Catalunya». És un document de treball, a més, per ser discutit en ponència parlamentària conjunta, ponència ja proposada per C i U, com es fa normalment en qüestions de caràcter institucional. Així es va fer, per exemple, amb la Llei de Normalització Lingüística. La ponència conjunta elaborà un text que al final fou aprovat per unanimitat de totes les forces polítiques. No deixa de ser un precedent del que pot passar amb la Corporació Metropolitana de Barcelona. □